

Кой решава съдбата

Имало едно време един беден ром. От тъмно до тъмно работел, но все не можел да свърже двата края. Животът му бил черен като възлищата, които горял. Един ден решил да отиде при самия Господ и да го попита защо е толкова беден, както и да го помоли да му даде поне малко късмет. Сложил в торбата малко сух хлябец и потеглил. Вървял, вървял и срещнал един овчар. Той попитал рома:

- Ей, побратиме, накъде си се запътил?
- Ами, търся Господ, който решава съдбата, за да ми даде поне малко късмет. Овчарят му отвърнал:
- Ти и без това отиваш при него, попитай го защо цялото ми стаго куца?
- Добре - съгласил се ромът и продължил пътя си.
- Вървял, вървял и стигнал до една круша. Тя попитала пътника:
- А бре, човече, накъде си се запътил?
- Търся Господ, за да ми даде поне малко късмет, че хич си нямам - отговорил младият ром.
- Тогава го попитай защо всяка година цъфтя, а плод не връзвам? - помолила крушата.
- Добре, ще попитам - съгласил се ромът.

Дълго вървял и срещнал презгърбен старец с дълга брада до земята. Той попитал пътника:

- Накъде си се запътил, момко?
- Търся Господ, за да ми даде малко късмет, че хич си нямам.
- Виждаш ли оная планина - казал старецът посочвайки с пръст. - Като стигнеш до нея, там ще намериш един старец, който копае с две мотики едно старо лозе. Иди, вземи и ти две мотики и започни да копаеш, но без да проговаряш. Каквото прави старецът, прави го и ти.

Момъкът чул съвета на стареца и поел по пътя си.

